

دکتر محمود شفیعی

سخن سعدی

از نظر سبک و دستور زبان

گلستان

(۴)

۱۶ - حذف «همه» (صفت مبهم یا قید) بقرينه :

گفت : همه شب در مناجات و (همه) سحر در دعای حاجات .

۱۷ - حذف قسمت مقدم از فعل موکب بقرينه :

چنین که من ... دوست دارم درجهان کسی (دوست ندارد) :

۱۸ - حذف مضاف الیه یا ضمیر اضافه :

هردو را بخانه بی کردند و در (خانه) بگل برآوردند .

۱۹ - ساختن صفت از مصدر عربی با پیشوند «ب» :

خدمت سلطان اگر چه عزیز است ، جامـة خلقان (۱) « بعزت از و خوان بزرگان اگرچه لذیذ است ، خردۀ انبان خود و بلذت از ». چون بریش آمد و بلعنت « شد » .

۲۰ - تقدیم اضافه بر وصف (خلاف معمول) بضرورت :

پسران وزیر ، ناقص عقل (بجای پسران ناقص عقل وزیر) .

۲۱ - ضمیر « او » برای جمع :

نیکبختان بحکایت و امثال پیشینیان پندگیرند زان (۲) پیشتر که پسینیان بواقعه

« او » مثل زنند .

۲۲ - آوردن اسم بصورت جمع برای رعایت سجع :

بر مرکب استطاعت « سواراند » و نمی دانند.

۲۳ - شیوه آوردن فعل حکایت (۴) :

پادشاهی را شنیدم ... هر مزدرا گفتند ... یکی از ملوک را شنیدم ... چرا گفتم شهر اندر نیایی؟ مردم آزاری را حکایت کنند ... لقمان را گفتند ... مریدی گفت مر پیر را ... گدایی هول (۴) را حکایت کنند ... مالداری را شنیدم ... و جز اینها.

۲۴ - فعل لازم در معنی متعددی :

فراش باد صبا را گفته تا فرش زمردی « بگسترد » ... تا بنات نبات در مهد زمین « بپرورد » : (بجای بگستراند و بپروراند).

۲۵ - مطابقت صفت و موصوف (یامسند جمع برای مسندالیه جمع) :

این « مدعیان » در طلبش « بی خبران » اند.

« من و تو » هردو « خواجه ناشانیم » .

۲۶ - جمله مقلوب برای وزن یا سجع یا بعلت بلاغی :

حکمت محض است ، اگر لطف خداوند گار

خاص کنند بندۀ بی مصلحت عام را (۵)

از عهده شکر آن نعمت برون آمدن نتوانم .

هم پیش تو ، از دست تو ، گرخواهم داد .

یکی از بزرگان گفت پارسایی را .

گفنم زبان تعریض مصلحت آن است که کوته کنی :

عتاب آغاز کرد که : مرا درحال بدیدی چراغ بکشند (۶) .

عجب آنکه غراب (۷) از مجاورت طوطی ، هم بجان آمد ، بود .

۲۷ - توجه یک عامل به دو معمول (باب تنازع) :

من (حضر) نکرم شما « حذر » بکنید .

بهمه حال (حال) اسیری که زندگی برهد

بهره از « حال » امیری که گرفتار آید .

۲۸ - حذف ادات شرط :

دوست را چندان قوت مده که (اگر) دشمنی کند تو آند .

۲۹ - گفت بجای گفته یا گفتار :

ملک را « گفت » درویش استوار آمد .

عالی را که « گفت » باشد و بس ...

« گفت » عالم بگوش جان بشنو ...

۳۰ - بای تأکید در اسم :

بارها « بترک » سماع فرموده است (۸) .

اکنون « بقصاص » فرموده‌اند (۸) .

۳۱ - مصدر عربی در معنی قید (انصاف بجای انصافاً) :

« انصاف » از این ماقولیا (۹) چندان فرو گفت ...

« انصاف » برجیدم . « انصاف » در سر و روی هم افتادیم :

۳۲ - فعل جمع یا « هر که » و « هوکس » (صفت مبهم) :

« هر که » حمال عیب خویشتن (اند) .

«هر کس» از گوشه‌بی فرا «رفتند» .

۳۳ - تأثیث عربی در فارسی (بندرت) :

«فقیره» درویشی «حامله بود» .

۳۴ - داعی بجای من (ضمیر متكلّم) :

«داعی» در آن سفر، هم پیاده (بود) .

۳۵ - امر بصورت التزامی :

معشوق هزار دوست را دل «ندهی»

ورمی دهی آن دل بجدایی «بنهی»

بجای مده و بنه یا : باید ندهی و باید بنهی . نوعی احترام :

۳۶ - حذف حرف عطف و ربط :

پادشاهی را شنیدم (که) بکشتن بیگناهی اشارت کرد .

کسی مژده پیش انشیروان عادل آورد (و) گفت ...

اسکندر رومی را پرسیدند (که) دیبار مشرق و مغرب بچه گرفتی ؟

لقمان را گفتند (که) ادب از که آموختنی ؟ گفت از بی ادبان (که)

هرچه از ایشان در نظرم ناپسند آمد از فعل آن پرهیز کردم .

در خبراست ... (که) هرگاه که یکی از بندگان ... دست انبات هامید

اجابت ... پردارد (و) ایزد تعالی در وی نظر نکند (و) بازش بخواند (و)

باز اعراض کلد (و) بازش بتضرع و زاری بخواند (۱۰) :

۳۷ - اختلاف زمانها در فعل (بقياس امروز) :

... وزهرچه گفته‌اند و «شنیدیم» و خوانده‌ایم .

عمل در «بندگان» پایی مکنس (۱۵)

... تا پدرت بر خود «بجنبیده باشد» پدرمن به بهشت رسیده بود.

۳۸ - «مر» در مفعول برای تأکید:

تو «مر» خلق را پریشان برای چه می کنی؟
ملک روی از این سخن بهم آورد و «مر» اورا زجر فرمود (۸) و گفت...
گفت ای خداوند: بنده در این حالت «مر» خداوند را خططا نمی بینم...
نقدیر... بود که «مر» این بنده را مکروهی برسد. «مر» ایشان را رسوا کنی
و خود را بی اعتماد.

۳۹ - مصدر عربی بجای صفت:

جو انمردی را جراحتی «هول» (۱۱) رسید.
کدایی «هول» (۱۱) را حکایت کنند...

۴۰ - فعل جمع برای اسم عام مفرد:

«کژدم» را ولادت معهود نیست... بل احشای (۱۲) مادر را «بخورند»
و شکمش را «بدرند» و راه صحراء «گپرند».

۴۱ - توالی و تنسيق صفات (بی حرف عطف) (۱۳):

جوانی معجب، خیره رای، سرتیز، سبک پای... معلم کتابی دیدم...
ترش روی، تلغ گفتار، بدخوی، مردم آزار، گدا طبع، پرهیز کار که...
مکتب اورا به مصلحی دادند: پارسای، سلیم، نیکرو، حلیم که...
جوانی بیدرقه همراه من شد: سپر باز، چرخ اندماز، سلحشور پیش زور
که...
که...

۴۲ - شیوه استعمال فعل و صفت:

... رنجیده نگه کرد و گفت:

باری زبان تعنت (۱۴) دراز کرده همی گفت ...

۴۳ - ضمیر «او» برای غیرانسان :

بدو (گل) گفتم که مشکی یا عبیری ...

کتاب گلستان توانم تصنیف کردن که باد خزان را بر ورق «او» دست
تطاول نباشد و ... در این کتاب درج کردیم و برخی از عمر گرانمایه بر «او»

خارج :: :

۴۴ - معرفه بجای نکره :

یکی علم آموخت و «دیگر» (۱۵) مال اندوخت .

یکی ضعیف بود که بهر دوش افطار کردی و «دیگر» (۱۵) قوی که ...
شکوفه «گاه» شکفته است و «گاه» خوشیده (۱۶) .

درخت «وقت» بر هنر است و «وقت» پوشیده
خارکنی را دیدم «پشته» فراهم آورده ...

«اعرابی» (۱۷) را دیدم در حلقة جوهریان بصره .

۴۵ - «آن» صفت اشایی در تأکید معرفه :

گفت «آن» دروغ وی پسندیده تو آمد مرا زین (۲) راست که تو گفتنی .
شبهای دراز در «آن» پای درخت بر حق بنالیدم .

۴۶ - جمع بستن جمع عربی بروش فارسی :

«حوران» (۱۸) بهشتی را دوزخ بود اعراف

از دوزخیان پرس که اعراف بهشت است !

۴۷ - مضارع محقق الواقع بصيغه هاضى :

چون بدنسای دون فرود «آید»

به عسل در «بعاند» پای مگس (۱۹)

مراوهر که بر آری مطبع امر تو گشت
خلاف نفس که فرمان دهد چو یافت مراد!

- ۱ - ژند و پوسیده ۲ - تخفیف بدون ضرورت ۳ - امروز قتل حکایت را
مقدم می‌دارند ۴ - بمعنی هایل و هولناک ۵ - بمعنی حکمت محض است اگر
بلطف خدا، بندۀ خاصی مصلحت عام را انجام دهد ۶ - کشن چراغ بمعنی خاموش
کردن ۷ - زاغ ۸ - فرمودن بمعنی دستوردادن، امر کردن ۹ - مخفف
مالیخولیا ۱۰ - امروز حذف واو عطف با علامت نقطه گذاری مشخص می‌شود
۱۱ - هول در معنی هایل نظیر زید «عدل» و شعر «شاعر» ۱۲ - آنچه درون
مینه و شکم باشد ورونده ۱۳ - ممکن است بعض صفتها را بصورت اضافه خواند
ولی حذف عطف بهترینظر میرسد ۱۴ - خردگیری و سرزنش ۱۵ - ممکن است
در اصل «دو دیگر» بوده است چه پیشیتیان دو دیگر را بمعنی دوم آورده اند ۱۶ - خوشیده
= خشکیده ۱۷ - ظاهرآ باید اعراشهی باشد ۱۸ - در عربی «حور» جمع
حوراء بمعنی زن سیاه چشم است. مفرد گرفتن جمع مکسر عربی در فارسی نظایر فراوان
دارد. ۱۹ - بمعنی در دنیا چنان گرفتار شود که مگنس در عسل.

پوزش خواهی و توضیح

در مقاله شماره پیش، زیر هر شاهد خطی کشیده بودم که با حروف
درشت تر بچاپ رسد. اتفاقاً و برخلاف معمول همه آنها را داخل پرانتز
گذاشته اند. چون خودم نیز بعضی کلمات یا عبارات را که برای توضیح آورده
بودم در پرانتز بود لذا مقاله مغشوš می‌نمود تنهای درایت و حسن تشخیص
خوانندگان دانشمند و گرامی است که این نقیصه را جیران می‌کند.

در این مقاله شواهد را در «گیوه» و برخی توضیحات را در «پرانتز»
گذاشتم: دکتر م. شفیعی